Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Arrest

nr. 353 449 van 22 september 2026
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**

Gekozen woonplaats: **X**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 september 2025 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2025.

Gelet op oud artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 oktober 2025 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2026 met toepassing van oud artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 19 maart 2026.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2026 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juni 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De Raad verwijst naar artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (*BS* 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

"§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. […]"

Ingevolge artikel 5.12, § 3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen verloopt de onderhavige procedure aldus overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet.

2. Overeenkomstig (oud) artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

"*1. Verzoekster, die de Colombiaanse nationaliteit bezit, dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)", waarbij haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.*

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoekster naar aanleiding van haar huidig verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekster voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming nam het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er geen geloof gehecht kon worden aan de door haar aangehaalde problemen. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd bij arrest nr. 312 497 van 4 september 2024.

In het kader van haar huidig verzoek volhardt verzoekster in haar eerdere verklaringen, en stelt dat de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar eerste verzoek nog steeds actueel zijn, met name vreest zij de ELN omdat zij de twee huizen van haar schoonzoon J. nog altijd willen innemen.

3. De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als een 'nieuw element' dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoekster in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

4. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. In de bestreden beslissing wordt onder meer op goede gronden gemotiveerd dat:
(i) op basis van haar verklaringen blijkt dat zij zich baseert op dezelfde feiten als die van haar dochter en haar schoonzoon en bijgevolg verwezen wordt naar de motieven uit hun beslissing (niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)).
(ii) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. De verwerende partij heeft op afdoende wijze rekening gehouden met de verklaringen en documenten die verzoekster heeft aangebracht in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming, elementen die zij afdoende heeft onderzocht alsook zorgvuldig heeft beoordeeld en afgewogen. Daarbij komt de verwerende partij op een gemotiveerde wijze tot de conclusie dat verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken. De bevindingen van de verwerende partij vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Verzoekster slaagt er niet in om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

6. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekster het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komt dan het herhalen van reeds eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en kritiek, en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal.

7. Verzoekster heeft de stukken benoemd als "Kopie van de Resolutie nr. 2025-72537 (10 juli 2025)", "Kopie van de klacht van mijn zoon wegens bedreigingen (oktober 2024)" en "Beëdigde vertaling in het Nederlands van de klacht" gevoegd aan het verzoekschrift. De Raad merkt op dat deze stukken reeds deel uitmaken van het administratief dossier en dat de resolutie en de klacht gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopieën betreffen, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. Deze stukken zijn verder gelinkt aan een ongeloofwaardig asielrelaas, en bijgevolg doet dit afbreuk aan de bewijswaarde van

deze stukken. Verder merkt de Raad op dat de klacht louter gebaseerd is op de verklaringen van haar zoon. Hieruit blijkt niet dat de Colombiaanse autoriteiten zijn overgegaan tot het nader onderzoeken van de daarin beweerde feiten, teneinde deze verklaringen te verifiëren. Dit stuk verleent als dusdanig dan ook geen bewijswaarde aan de inhoud van deze afgelegde verklaringen.

De Raad wijst verder op hetgeen de commissaris-generaal heeft vastgesteld omtrent de bedreigingen van de ELN in de bestreden beslissing (waarin de motieven worden overgenomen uit de beslissingen (niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)) van haar dochter en haar schoonzoon): "In het kader van uw tweede verzoek stelt u bijkomend dat de ELN een dreigbrief verstuurden naar het huis van uw ouders waarin ze u nogmaals opriepen om de twee huizen aan hen over te dragen, anders zou u de gevolgen moeten dragen. De feiten die u beschrijft zouden zich in oktober 2024 hebben afgespeeld. In dezelfde periode zou de ELN de broer van uw echtgenote hebben aangesproken. Ze toonden hem hun wapens en vroegen naar de verblijfplaats van uw schoonmoeder R. Nadien deelden ze hem mee dat ze R. die avond om 21.00 uur bij hen verwachtten. Na deze gebeurtenissen besloten jullie om de status van 'slachtoffer van gedwongen ontheemding' aan te vragen bij de Unidad para las victimas. Die status ontvingen jullie in november – december 2024. Gezien in het kader van uw eerste verzoek al werd vastgesteld dat er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielmotieven, dient er met extra gestrengheid te worden gekeken naar deze door jullie nu plots opgeworpen elementen. Er dient vooreerst te worden opgemerkt dat u hiermee verder borduurt op een reeds ongelovig bevonden relaas. Hier kan nog aan worden toegevoegd dat deze gewapende groepering, gekend om zijn gewelddadige daden, wel erg omslachtig te werk gaat door u en uw familieleden enkel een brief te sturen in de hoop u te overhalen zich bij hen aan te bieden (verklaring volgend verzoek, punt 17). Op deze manier geven ze u en uw familieleden bovendien ook de kans om hen te ontvluchten, wat jullie dan ook hebben gedaan. Aangezien er zware beschuldigingen jegens u worden geuit (ze noemen u een militair doelwit en vragen in ruil voor uw leven en dat van uw gezin uw twee huizen; dreigbrief d.d. 17/10/2024), kan er toch worden verwacht dat indien zij u werkelijk viseren, en jullie weten wonen, ze u en uw familieleden actiever zouden zoeken en meer daadkrachtig zouden optreden en jullie niet eerst via een brief zouden waarschuwen. Aangezien u bovendien ook verklaart dat er na het ontvangen van deze brief niets meer is gebeurd en uw ouders naar een andere regio zijn verhuisd (verklaring volgend verzoek, punt 17 en 22), kan er bijgevolg –indien er geloof zou worden gehecht aan uw verklaringen, quod non- dus geen toekomstgerichte vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Dat de ELN u en uw familieleden plotsklaps opnieuw zouden zoeken en oproepen, is dan ook niet geloofwaardig.
(…)
Tot slot hebben documenten slechts bewijswaarde, indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, quod non. Op zichzelf kunnen documenten de ongeloofwaardigheid van verklaringen niet herstellen. Jullie paspoorten staven enkel jullie identiteit en nationaliteit, hetgeen niet betwist wordt in deze beslissing. Wat betreft de oproepingsbrief (supra) dient te worden toegevoegd dat dergelijke brieven door eender wie kunnen zijn opgesteld, en de bewijswaarde ervan dus zeer relatief is. Van fotokopies is de bewijswaarde bovendien gering gezien deze makkelijk via allerlei knip- en plakwerk te manipuleren zijn. Bovendien spreekt het niet in uw voordeel dat u deze brief, gelinkt aan uw problemen, niet gelezen zou hebben of u op zijn minst niet naar de inhoud zou hebben gevraagd bij uw zus die u deze brief verstuurde (zie verklaring volgend verzoek punt 19). Uw desinteresse in het verdere verloop van uw vermeende problemen doet dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid en ernst van uw eigen vrees. Aangezien deze brief gelinkt is aan een ongeloofwaardig asielrelaas, heeft deze geen bewijswaarde. Hetzelfde kan gezegd worden omtrent de klacht die werd ingediend bij de Colombiaanse autoriteiten en de toekenning van de status slachtoffer van gedwongen ontheemding. Betreffende de nieuwsartikels en whatsappvideo's over het algemene geweld in Villa Rosario verwijst het CGVS naar de analyse van de veiligheidssituatie (infra) en naar het arrest van het RvV waarin deze documenten reeds besproken werden. Hierbij oordeelde de RvV dat de nieuwsartikels over het gewapend geweld in Colombia de algemene toestand betreffen die evenmin kunnen volstaan om jullie verklaringen betreffende jullie eigen specifieke problemen te ondersteunen.".

Door louter te verwijzen naar (de inhoud van) haar voorgelegde stukken werpt zij geen ander licht op het voorgaande.

De stukken gevoegd aan het verzoekschrift benoemd als "Certificaat van opname in het Registro Único de Victimas" en "Bewijs van online verifieerbaarheid van de documenten (gebruikersnaam en instructies)" zijn niet vergezeld van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging, zoals voorgeschreven door artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan. Deze stukken kunnen derhalve niet in overweging worden genomen.

Waar verzoekster stelt dat de resolutie en het certificaat officiële en authentieke documenten zijn, merkt de Raad op dat de resolutie een gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren kopie betreft, waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan, en het certificaat bij gebrek aan vertaling niet in overweging kan worden genomen door de Raad.

In de mate verzoekster een betoog houdt omtrent het feit dat zij laattijdig de stukken omtrent haar erkenning als slachtoffer heeft voorgelegd, wijst de Raad erop dat verzoekster in de bestreden beslissing niet wordt verweten laattijdig deze stukken te hebben voorgelegd.

De stukken benoemd als "Kopie van de nieuwe klacht betreffende bedreiging door ELN (Spaans)" en "Beëdigde vertaling in het Nederlands van de nieuwe klacht" heeft verzoekster niet gevoegd aan het verzoekschrift.

8. Bijgevolg lijkt verzoekster geen nieuwe elementen aan te brengen noch lijken er nieuwe feiten aan de orde te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

3. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig oud artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig oud artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

4.2. Oud artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

5. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 3 juni 2026 om 10 uur 30 staat het volgende vermeld:

"*Tolk 1757 staat onder eed en tolkt Spaans – Nederlands.*
De voorzitter verwijst naar de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster legt een aanvullende nota met stukken neer en stelt dat zij een negatieve beslissing heeft gekregen inzake het thans voorliggende tweede beschermingsverzoek omwille van het ontbreken van een correcte vertaling van de door haar bijgebrachte documenten. Thans brengt zij wel een correcte beëdigde vertaling van deze documenten bij. Hieruit blijkt dat op 16 oktober 2024, dus na haar eerste verzoek om internationale bescherming, een aangifte werd gedaan waaruit duidelijk blijkt dat de situatie in Colombia niet veilig is. Uit deze aangifte blijkt dat verzoekster persoonlijk wordt bedreigd door het ELN, aangezien zij specifiek naar haar hebben geïnformeerd en naar niemand anders. Via haar zoon is het ELN op zoek naar verzoekster en dit toont aan dat zij de capaciteit hebben om iemand te lokaliseren en duidelijk zijn geïnteresseerd om haar te vinden. Het ELN heeft zich als zodanig geïdentificeerd en dit neemt iedere mogelijke twijfel over de bedreigingen weg. Aangezien er ook openlijk een wapen werd getoond, gaat het om een reële en niet slechts een hypothetische bedreiging. De oproep om zich verplicht naar het Coliseum te begeven, toont aan dat het ELN bepaalde gebieden daadwerkelijk controleert en het gegeven dat verzoeksters zoon is gevlucht illustreert de ernst van de bedreiging. Er is een logische connectie tussen de vroegere en de huidige bedreigingen, waarin verzoekster volhardt en er daarbij op wijst dat ook politici bedreigingen tegen haar hebben geuit. De bedreigingen vormen ook geen geïsoleerd incident; er is een duidelijke link met verzoeksters familie en ze blijven ook aanhouden nadat verzoekster is gevlucht. Er is sprake van een escalatie aan indirecte bedreigingen en vervolgingen; verzoekster wordt gezocht via haar familieleden. Bijgevolg mogen de door haar bijgebrachte documenten niet worden genegeerd; deze betreffen

geen "privédocumenten" maar tonen aan dat verzoekster wordt erkend als slachtoffer van een gewapend conflict. De Colombiaanse organisatie Unidad para las victimas erkent verzoeksters hoedanigheid van slachtoffer en deze organisatie beschikt over een register dat kan worden geraadpleegd. De risico's zijn zeer reëel en de Colombiaanse overheid erkent dit ook, maar kan verzoeksters veiligheid ten aanzien van het ELN niet garanderen. Het risico op vervolging dat verzoekster loopt is gelinkt aan gewapende groeperingen en het ELN is gewapend aanwezig in en heeft de controle over bepaalde zones. Verzoekster besluit dat haar vrees aldus niet subjectief is, maar wordt ondersteund door voormelde aangifte en de erkenning van haar slachtofferschap. Verzoeker vraagt om alle voorliggende stukken in hun totaliteit en samenhangend te onderzoeken, waarna zal blijken dat zij nieuwe elementen heeft bijgebracht die de kans op erkenning als vluchteling verhogen aangezien de ernst van het risico hieruit afdoende blijkt."

Ter terechtzitting maakt verzoekster de stukken die zij heeft bijgebracht bij haar verzoek om gehoord te worden over in de vorm van een aanvullende nota overeenkomstig oud artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Het betreffen vooreerst eensluidend verklaarde vertalingen van de documenten die zij eerder onvertaald bij haar verzoekschrift heeft gevoegd, met name:
- het certificaat van opname in het *Registro Único de Víctimas* (stuk 3 gevoegd bij het verzoekschrift);
- bewijs van online verifieerbaarheid van de documenten (gebruikersnaam en instructies) (stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift).
Daarnaast legt zij nogmaals de aan het verzoekschrift gevoegde stukken 2, 5 en 6 neer, met name:
- kopie Resolutie nr. 2025-72537 (10 juli 2025);
- kopie klacht zoon wegens bedreigingen (oktober 2024) met bijhorende eensluidend verklaarde vertalingen.

6. De Raad merkt vooreerst op dat verzoekster in haar verzoekschrift uitdrukkelijk vermeldt dat zij beroep aantekent tegen de bestreden beslissing tot niet-ontvankelijkheid van haar volgend verzoek en dat zij dit vervolgens uitwerkt aan de hand van een aantal grieven waarin zij de motieven van de bestreden beslissing aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt en tracht te weerleggen. Derhalve blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster zich in deze beroept op een schending van de materiële motiveringsplicht.
De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van oud artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Huidig artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:
"*Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk*."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen of feiten aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet overeenkomstig Verordening (EU) 2024/1347 in aanmerking komt.

De Raad herinnert eraan dat een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen verloopt. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht.

Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, vastgestelde ontvankelijkheids-voorwaarden worden onderzocht.

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd. Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd. Dit omvat elementen of bevindingen die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen.

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (zie in deze: HvJ 10 juni 2021, LH t.

Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19; HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20).

Het weze verder herhaald dat elk document dat een verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft overgelegd, moet worden beschouwd als een element van dat verzoek waarmee rekening moet worden gehouden. Ook documenten waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is, vormen elementen die ter staving van het verzoek zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 44). In deze herinnert de Raad eraan dat in de context van een volgend beschermingsverzoek het niet noodzakelijk is dat de verwerende partij ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staaft opdat het voorleggen van een dergelijk document ertoe kan leiden dat het beschermingsverzoek verder ten gronde wordt behandeld. Het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk groter maakt dat de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming (HvJ 10 juni 2021, LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19, pt. 62).

De Raad benadrukt dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verder stipt de Raad nog aan dat er geen onderscheid wordt gemaakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat een verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming. De beoordeling (van de feiten en omstandigheden ter staving) van een volgend verzoek moet, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, plaatsvinden op individuele wijze. Hierbij moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

7. Verzoekster diende op 7 februari 2023 een eerste beschermingsverzoek in. Zij verklaarde dat zij haar land van herkomst, Colombia, heeft ontvlucht omwille van problemen met de ELN wegens het sociaal en politiek engagement van haar schoonzoon als gemeenschapsleider in zijn buurt, als lid en voorzitter van de vakbond en als ambtenaar bij de afdeling risico en veiligheid. Haar schoonzoon zou sinds september 2019 meermaals waarschuwingen en bedreigingen hebben ontvangen en op 1 december 2021 samen met haar dochter uit Colombia zijn vertrokken. Ongeveer een jaar later, op 6 november 2022 en op 15 december 2022, zou verzoekster door afgevaardigden van de ELN zijn bedreigd om de huizen van haar schoonzoon aan hen af te staan. Na de tweede bedreiging, op 15 december 2022, zou verzoekster naar het huis van haar tante in een andere wijk zijn gegaan. Op 5 februari 2023 verliet zij Colombia en op 7 februari 2023 diende zij een eerste beschermingsverzoek in bij de Belgische overheden.

De verwerende partij nam op 30 april 2024 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire bescherming. Er werd vooreerst vastgesteld dat de asielmotieven van verzoekster gebaseerd zijn op de asielmotieven van haar schoonzoon waarna de weigeringsmotieven ten aanzien van haar schoonzoon en dochter werden hernomen, met name dat het sociaal en politiek engagement van haar schoonzoon niet van die aard is dat hij daardoor problemen zou kennen en dat er bijgevolg ook geen geloof kan worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die hij eraan koppelt, en dat zij daarbij geen aannemelijke verklaringen aflegden over de bedreigingen die zij zouden hebben ontvangen van de ELN. Het CGVS bemerkte vervolgens dat aan de concrete bedreigingen die verzoekster na hun vertrek ontving van de ELN, voortvloeiende uit hun eerdere bedreiging tegen haar schoonzoon, evenmin geloof kon worden gehecht.
Deze weigeringsbeslissing werd door de Raad bevestigd bij arrest nr. 312 497 van 4 september 2024.

8. In het kader van haar huidig tweede beschermingsverzoek houdt verzoekster vast aan het eerder aangehaald vluchtrelaas dat zij koppelt aan dat van haar schoonzoon en stelt zij dat de ELN haar nog steeds bedreigt. Zij verklaart dat haar zoon in oktober 2024 werd bedreigd door leden van de ELN, waarbij ook zij persoonlijk werd genoemd. Zij licht verder toe dat haar zoon op 16 oktober 2024 hiervan aangifte heeft

gedaan en dat zij zich vervolgens met deze aangifte tot het consulaat heeft gewend met het verzoek om als slachtoffer te worden erkend (AD CGVS, 2de VIB, Verklaring volgend verzoek, 17 augustus 2025, nr.19). Ter staving hiervan legt verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken onder meer Resolutie nummer 2025-72537 van 10 juli 2025 neer waarbij haar de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding wordt toegekend alsook de klacht van 16 oktober 2024 die haar zoon bij de Colombiaanse autoriteiten heeft ingediend naar aanleiding van de bedreigingen die in oktober 2024 door leden van de ELN jegens haar werden geuit (AD CGVS, 2de VIB, stuk 4 map met documenten).

9. In de bestreden beslissing worden de weigeringsmotieven ten aanzien van haar schoonzoon en dochter hernomen, waarbij echter enkel de door hen afgelegde verklaringen alsook neergelegde documenten worden besproken, waarbij onder meer *"de toekenning van de status slachtoffer van gedwongen ontheemding met de vertaling hiervan; de klacht die uw zus [M.] heeft ingediend bij de autoriteiten (d.d. 21/10/2024) met bijhorende vertaling"*. In de bestreden beslissing stelt de commissaris-generaal hierover dat *"de"* klacht en *"de"* toekenning van de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding, geen bewijswaarde hebben aangezien deze zijn gelinkt aan een ongeloofwaardig asielrelaas. Verdere motivering wordt in deze niet gegeven.

Nergens uit de bestreden beslissing kan overigens blijken dat het gaat om de documenten die verzoekster persoonlijk aanbelangen nu uit de geciteerde weigeringsbeslissing blijkt dat er enkel wordt gemotiveerd over de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding die haar dochter en schoonzoon in november 2024 hebben ontvangen en de klacht ingediend door de zus van haar schoonzoon op 21 oktober 2024. Verzoeksters verklaringen omtrent haar zoon worden nergens in overweging genomen. De klacht die verzoeksters zoon bij de Colombiaanse autoriteiten heeft neergelegd noch de resolutie waarbij ook verzoekster de status van slachtoffer van gedwongen ontheemding wordt toegekend, worden door de verwerende partij individueel besproken en beoordeeld. De Raad merkt hierbij op dat in de resolutie ten aanzien van verzoekster wordt gespecificeerd dat bij de beoordeling onder meer rekening werd gehouden met aangifteformulier 540016001131202427265. Uit nazicht blijkt dat dit hetzelfde dossiernummer betreft als dat van de klacht van haar zoon, neergelegd op 16 oktober 2024, die verzoekster in het kader van haar tweede beschermingsverzoek heeft neergelegd en duidelijk een andere klacht betreft dan de klacht van 21 oktober 2024 neergelegd door haar schoonzoon en dochter in het kader van hun tweede beschermingsverzoek.

Bij haar verzoekschrift brengt verzoekster voorts een certificaat bij van opname in het Registro Único de Víctimas, met in de aanvullende nota de bijhorende eensluidend verklaarde vertaling. Dit certificaat vermeldt, op basis van een raadpleging van het Centraal Register van Slachtoffers, de status en feiten waarvoor verzoekster werd geregistreerd. Vervolgens wordt in het certificaat de statusbeoordeling weergegeven van de verklaarde schadeveroorzakende feiten alsook de data en de locatie ervan. Dit certificaat lijkt dan ook een bevestiging te vormen van wat in de eerder bijgebrachte Resolutie vermeld staat. Daarbij stelt verzoekster dat zowel dit certificaat als de eerder neergelegde resolutie via een officiële website van de Colombiaanse overheid op hun authenticiteit kunnen worden geverifieerd. Als bewijs van online verifieerbaarheid, legt zij concrete screenshots en eensluidend verklaarde vertalingen voor, die onder meer haar login en wachtwoord bevatten.

De door verzoekster bijgebrachte documenten vormen allemaal nieuwe elementen aangezien ze nog niet in een eerdere asielprocedure werden betrokken, voorgelegd of beoordeeld. In casu stelt de Raad vast dat de voorgelegde documenten raken aan de essentie en kern van haar vluchtrelaas, met name de vraag of zij in Colombia bedreigd werd door de ELN omwille van de politieke activiteiten en het sociaal engagement van haar schoonzoon. De voorgelegde documenten lijken bijgevolg een relevant element te vormen in het kader van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling van verzoeksters vluchtrelaas.
Deze documenten moeten daarom ernstig worden genomen en zorgvuldig worden onderzocht.

De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal in de thans voorliggende zaak echter onzorgvuldig te werk is gegaan door louter te verwijzen naar de weigeringsmotieven die ten aanzien van verzoeksters schoonzoon en dochter werden weerhouden, zonder de verklaringen en documenten die verzoekster persoonlijk aanbelangen te bespreken en te beoordelen. Los daarvan kon bovendien niet worden volstaan met de enkele vaststelling dat de resolutie en de klacht neergelegd door haar schoonzoon en dochter verband houden met een eerder ongeloofwaardig asielrelaas op basis waarvan de bewijswaarde van de voorgelegde documenten in vraag wordt gesteld, om vervolgens te stellen dat ook verzoekster geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt.

10. De Raad acht verder onderzoek naar alle door verzoekster aangebrachte documenten noodzakelijk. Daarbij hoort een inhoudelijke en vormelijke beoordeling van de nieuwe stukken, waarbij het niet volstaat om deze terzijde te schuiven met de enkele vaststelling dat zij verband houden met een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

Ook lijkt het aangewezen om verzoekster hierover nader te horen in het kader van een persoonlijk onderhoud, nu de terechtzitting van de Raad daarvoor niet geschikt is. Op die wijze kan een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling worden uitgevoerd, waarbij de voorgelegde documenten samen met de verklaringen en de relevante landeninformatie worden bekeken en in hun geheel worden beoordeeld.

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen of vertegenwoordigd.

De Raad is van oordeel dat een verdere analyse van de nieuwe elementen is vereist om op correcte wijze de geloofwaardigheid en aannemelijkheid van verzoeksters voorgehouden profiel en haar daarop gebaseerde vrees voor vervolging te kunnen beoordelen.

Gelet op het geheel van de nieuwe stukken, de grenzen van de ondervraging ter terechtzitting en het gebrek aan verdere onderzoeksbevoegdheid, verkeert de Raad in de onmogelijkheid om nadere duiding te verkrijgen omtrent de waarachtigheid en bewijswaarde van de stukken die verzoekster aanreikt, alsook om de geloofwaardigheid en gegrondheid van verzoeksters beweerde profiel en haar beweerde vrees voor vervolging op een gedegen wijze te onderzoeken.

11. De Raad wijzigt, gelet op wat voorafgaat, zijn standpunt van de beschikking van 24 februari 2026.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van een verdere onderzoeks-bevoegdheid, in deze stand van zaken het beschermingsverzoek van verzoekster niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep dat voldoet aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om tot de bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing te komen zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig oud artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, waarvan de inhoud thans is overgenomen in artikel 2.60, § 2, tweede lid van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

12. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissingen genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 18 september 2025 worden vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend zesentwintig door:

M. MAES TORRES LOREDO,	kamervoorzitter
T. LEYSEN,	griffier

De griffier,	De voorzitter,

T. LEYSEN M. MAES TORRES LOREDO